

Sygn. akt VIII C 1018/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **M. G.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą we W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz powódki M. G. kwotę 349 zł (trzysta czterdzieści dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 czerwca 2013 r. powódka M. S. (obecnie G.) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 349 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 29 grudnia 2011 r. nabyła w sklepie należącym do strony pozwanej w Pasażu (...) we W. obuwie damskie w cenie 349 zł. Wskazała, iż po ich kilkakrotnym używaniu ujawniła się wada w postaci zużycia się podeszw w obydwu półparach poprzez ich samoistne starcie, wysunięcie się na zewnątrz, odklejenie się podeszwy w prawej półparze oraz samoistne kruszenie się podstawy obcasa. W dniu 5 stycznia 2013 r. złożyła reklamację, żądając wymiany obuwia lub zwrotu pieniędzy. Wskazała, iż powołując się na pisemną opinię z dnia 11 stycznia 2013 r. rzeczoznawcy z zakresu obuwnictwa i kaletnictwa, strona pozwana nie uznała reklamacji, uznając iż uszkodzenie ma charakter mechaniczny. Nie godząc się ze sposobem rozpatrzenia reklamacji zwróciła się do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w O., który w jej imieniu wniósł do strony pozwanej o ponowne rozpatrzenie sprawy, jednakże strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Pismem z dnia 15 kwietnia 2013 r. pozwana odstąpiła od umowy.

W odpowiedzi na pozew strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazała, iż przedmiotowa reklamacja zgłoszona została po upływie 6 miesięcy od dnia wydania towaru, w związku z czym ciężar dowodu, iż wada tkwiła w towarze w chwili jego wydania spoczywa na powódce. Podniosła, iż powódka z obowiązku dowodzenia się nie wywiązała.

Na rozprawie w dniu 15 listopada 2013 r. powódka oświadczyła, iż zawarła związek małżeński i obecnie nosi nazwisko G..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 29 grudnia 2011 r. powódka M. G. kupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., mieszczącym się w Pasażu (...) we W., obuwie damskie – czółenka w rozmiarze 38 za cenę 349,00 zł.

Dowód:

- Paragon fiskalny k. 5.

W dniu 5 stycznia 2013 r. powódka złożyła reklamację wskazując, iż nastąpiło pęknięcie obcasów w obu butach przy podeszwie, odkleiła się podeszwa w prawej półparze w przedniej, wewnętrznej części, a obie podeszwy uległy wytarciu. Zażądała wymiany towaru na nowy albo zwrotu jego wartości.

Dowód:

- Zgłoszenie reklamacyjne k. 6;

Pismem z dnia 11 stycznia 2013 r. strona pozwana poinformowała powódkę, iż nie uznaje reklamacji. Wskazała, iż na podstawie opinii rzeczoznawcy z zakresu obuwnictwa i kaletnictwa mgr inż. W. W. ustaliła, iż przedmiotowe obuwie nosi ślady zużycia i zniszczenia, a uszkodzenia mają podłoże mechaniczne.

Rzeczoznawca mgr inż. W. W. w sporządzonej na zlecenie strony pozwanej opinii wskazała m.in.: „W obu butach widoczne są otarcia skóry, zużycia podeszew oraz wierzchników przy obcasach. Nierównomierny stopień zużycia podeszew świadczy o nadmiernym przeciążeniu stron przyśrodkowych pod wpływem działania indywidualnych cech mechaniki stąpania, co zdecydowanie miało wpływ na wysunięcie bocznych krawędzi materiału poza obręb platform. Wyłamanie, wykruszenie tworzywa przy podstawie obcasów nastąpiło pod wpływem czynników zewnętrznych.”

Dowód:

- Pismo z dnia 11 stycznia 2013 r. k. 7.

Pismem z dnia 14 lutego 2013 r. pozwana zwróciła się o interwencję do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w O..

Dowód:

- Pismo z dnia 14 lutego 2013 r. k. 8.

Pismem z dnia 26 lutego 2013 r. Powiatowy Rzecznik Konsumentów w O., działając na rzecz powódki, zwrócił się do strony pozwanej o ponowne rozpatrzenie reklamacji powódki.

Dowód:

- Pismo z dnia 26 lutego 2013 r. k. 9.

Pismem z dnia 13 marca 2013 r. strona pozwana poinformowała Powiatowego Rzecznika Konsumentów w O., iż podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Dowód:

- Pismo z dnia 12 marca 2013 r. k. 10.

W piśmie z dnia 15 kwietnia 2013 r. powódka oświadczyła, iż nie zgadza się ze stanowiskiem strony pozwanej, w związku z czym odstępuje od umowy.

Dowód:

- Pismo z dnia 15 kwietnia 2013 r. k. 11.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w sprawie było, iż powódka M. G. zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. obuwie za cenę 349 zł. Również okoliczność, iż w zakupionych butach ujawniły się wady, co powódka w dniu 5 stycznia 2013 r. zgłosiła stronie pozwanej, nie była między stronami sporna.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy strona pozwana ponosiła odpowiedzialność za niezgodność towaru z umową, a w konsekwencji - czy oświadczenie powódki o odstąpieniu od umowy należało uznać za skuteczne.

Roszczenie powódki znajdowało oparcie w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002, nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Art. 1 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, iż ma ona zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Niewątpliwie zakupione przez powódkę buty są towarem konsumpcyjnym, nabytym w celu niezwiązanym z jej działalnością zawodową, czy też gospodarczą.

Z mocy przepisu art. 4 ust. 1 powołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 1 wskazanej ustawy, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Stosownie zaś do treści ust. 3 jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (ust. 4).

Jak wynika z powyższego przepisu, prawa konsumenta mają strukturę dwustopniową - w pierwszej kolejności może on domagać się naprawy towaru, bądź jego wymiany na nowy, przy czym prawo wyboru należy do kupującego, chyba, że z punktu widzenia interesów sprzedawcy, tylko jedna z nich jest ekonomicznie uzasadniona i zarazem ma znaczenie dla kupującego (por. E. Łętowska, Europejskie prawo umów konsumenckich, Warszawa 2004). Dopiero, gdy sprzedawca nie uczyni zadość żądaniom konsumenta, ten może żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż powódka uprawniona była do odstąpienia od umowy.

Co prawda wady obuwia ujawniły się dopiero po roku jego użytkowania, w związku z czym w niniejszej sprawie nie znalazło zastosowania domniemanie ustanowione w art. 4 cytowanej ustawy. Jednakże sąd stoi na stanowisku, iż uszkodzenia obuwia powstałe w zakupionym przez powódkę obuwiu wskazują, iż towar już od chwili jego wydania był niezgodny z umową. Mianowicie charakter wad przedmiotowego obuwia, tj. w całej parze pęknięcie obcasów przy podeszwie (wyłamanie, wykruszenie tworzywa przy podstawie obcasów – według rzeczoznawcy W. W.), w prawej półparze odklejenie podeszwy oraz wytarcie się podeszew, które wychodzą poza linię obuwia (wysunięcie bocznych krawędzi materiału poza obręb platform – według rzeczoznawcy W. W.), spowodował, iż zakupione obuwie nie nadawało się do używania już rok od zakupu, albowiem zniszczeniu uległy całe spody. Podkreślenia

zaś wymaga okoliczność, iż uszkodzenia te stwierdzone zostały nie tylko w miejscu gdzie but ulec mógł zniszczeniu mechanicznemu, a przy nasadzie obcasów.

Sąd analizując powyższe okoliczności, biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, doszedł do przekonania, iż nie jest możliwym aby buty prawidłowo wykonane, z materiałów o należytej jakości, w tak krótkim czasie zniszczyły się aż w takim stopniu. Pękanie, wykruszenie obcasów przy podstawie czy wysunięcie bocznych krawędzi materiału poza obręb platform po roku użytkowania butów świadczą w sposób jednoznaczny o tym, że spody butów zostały wykonane z tworzywa nieodpowiedniej jakości, bez względu na indywidualne cechy mechaniki stąpania powódki – o ile takie istnieją.

Z powyższych względów sąd uznał, iż wady te tkwiły w towarze już w chwili jego zakupu, a w konsekwencji powódka uprawniona była do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co w należyty sposób uczyniła. Dlatego też sąd zasądził na jej rzecz kwotę żadaną pozwem.

Orzeczenie w kwestii odsetek Sąd oparł na treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty mając na uwadze, iż powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy już w dniu 15 kwietnia 2013 r.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na przepisie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając na uwadze, iż powódka wygrała niniejszą sprawę w całości, Sąd zasądził na jej rzecz całość poniesionych w sprawie kosztów, na które składała się opłata od pozwu w wysokości 30 zł.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie II wyroku.